

congrés

Barcelona, 4, 5 i 6 d'abril de 2017

RESOLUCIONS

Resolució de l'11è Congrés de la CONC

CCOO DE CATALUNYA LLUITEM PEL TREBALL DIGNE I CONTRA LA PRECARIETAT

La lluita contra la precarietat és un dels objectius estratègics i prioritaris de l'acció sindical de CCOO de Catalunya. Les persones que formem la classe treballadora tenim dret a viure en plenitud. Això no és possible sense la derogació de les reformes laborals del PP i el PSOE, i la construcció d'un nou marc de drets laborals, ja que les reformes només han servit per generar més precarietat en tots els àmbits.

Hi ha més de 559.000 persones aturades a Catalunya, una taxa d'atur del 14,9% segons l'EPA del 4t trimestre del 2016, i d'aquestes només 250.000 perceben algun tipus de prestació per desocupació. La creació d'ocupació i la revisió integral dels sistemes de protecció són una necessitat imperiosa.

Aquestes xifres han fet que es consideri com un privilegi el sol fet de tenir un treball. Es consolida i es normalitza la precarietat amb salaris de 600 € o menys. Veiem com la pobresa laboral s'està instal·lant en la nostra societat. El 20% de les persones amb treball remunerat estan en situació de risc de pobresa, i això afecta de manera desigual les dones, el 25,9%, mentre que en els homes l'afectació és del 14,9%. La devaluació salarial també ha afectat de manera desigual dones i homes, de manera que la bretxa salarial entre dones i homes és d'un 26%, la més alta des del 2008.

Les persones que cobren una pensió també pateixen processos de precarització. La reforma del Partit Popular ha devaluat les pensions futures mitjançant l'anul·lació de la revaloració anual automàtica en funció de l'evolució de l'IPC i la imposició d'un factor de sostenibilitat per actualitzar a la baixa el càlcul de les noves pensions. A més, les pensions de les dones són un 38% menors que les dels homes per manca de mesures correctores en la seva carrera de cotitzacions afeblida per la discriminació de gènere que pateixen en el mercat de treball, que avoca el 49,6% de les dones jubilades a la situació de risc de pobresa.

L'augment sistemàtic de la sinistralitat laboral és també una forma de precarietat de les condicions de treball que fa que els treballadors i treballadores perdin la salut o fins i tot la vida a causa de la feina. Per això reivindicuem més polítiques i recursos per a la prevenció dels riscos laborals i més i millors efectius de la Inspecció de Treball.

La fragmentació dels processos laborals, la individualització de les condicions, l'aïllament dels treballadors i les tre-

balladores, per exemple en feines en línia sense limitació horària, falsos autònoms, falses cooperatives... han de ser considerats també processos de precarització. Les traves a l'organització i a la representació sindical i la falta d'accés a la negociació col·lectiva són elements clau per a la pèrdua de drets i de condicions.

No només es tracta de precarietat laboral, sinó que es tracta de precarietat vital. És precarietat no poder encetar un projecte de vida independent en el cas de la gent jove. És precarietat la discriminació de les dones pel sol fet de ser-ho. És precarietat la migració forçada, que deslliga les persones de la seva cultura i comunitat. És precarietat no poder pagar els consums bàsics de les llars. És precarietat també la mercantilització dels serveis públics a través de la disminució de l'oferta i la qualitat, la privatització i els copagaments.

Cal reforçar el paper i el discurs sociopolític del sindicat en el si de l'empresa, i arribar a més col·lectius de treballadors i treballadores ubicats en microempreses, en empreses amb atomització de centres de treball i a les noves formes d'ocupació. Hem de traslladar amb claredat el valor central del treball digne i amb drets com a element universal en una societat amb justícia social.

El sindicat s'ha de configurar com l'element transformador de canvi social amb un llenguatge clar i directe que ens connecti amb les diverses generacions de treballadors i treballadores i les seves circumstàncies vitals.

El sindicat com a organització d'avantguarda i organització de les persones treballadores i com a primera força social del país ha de confrontar l'hegemonia ideològica neoliberal, ha de disputar el discurs, ha de combatre la individualització, ha d'apoderar les treballadores i els treballadors i ha de recuperar la centralitat del treball per lluitar contra les desigualtats i contra la precarietat. Les persones que formem part de CCOO ens comprometem a posar totes les energies i els recursos en la solidaritat, dignificant els espais col·lectius, els espais de classe i el món del treball.

Ens organitzarem per construir una alternativa àmplia amb les forces de progrés, amb les entitats i amb els moviments socials, reforçant els espais de confluència, recuperant el diàleg social efectiu, obrint nous marcs de concertació i prescindint dels que no serveixen.

Obrirem els nostres locals a la ciutadania i en dinamitzarem el seu paper, garantint l'atenció i l'orientació a les persones que pateixen la precarietat i la pobresa, amb un servei d'atenció integral a les persones, que els garanteixi la tutela jurídica laboral, civil i penal.

Tota la nostra potència com a organització estarà present a les empreses i al territori, organitzant, reivindicant, mobilitzant, negociant i pactant drets del treball i de ciutadania.

Hi ha alternatives al model econòmic, hi ha alternatives a les desigualtats socials, hi ha lluites compartides, hi ha mobilització per fer-les possibles.

Aquesta força organitzada ha d'impulsar les nostres reivindicacions centrals per erradicar la precarietat.

És per tot això que l'11è Congrés de CCOO de Catalunya aprova:

- Exigir les derogacions de les dues darreres reformes laborals.
- Exigir pensions dignes, la derogació de la reforma del 2013 del Govern del PP i augments anuals que corresponguin com a mínim a l'IPC i abordar l'augment d'ingressos del sistema a patir de l'ocupació de qualitat, cotitzacions actualitzades i proporcionals i compromisos pressupostaris dels costos no directament contributius.
- Reivindicar que cap conveni de Catalunya accepti cap salari per sota dels 1.000 euros.
- Exigir una llei per erradicar la bretxa salarial de gènere.
- Lluitar contra la temporalitat i la parcialitat no voluntària en la negociació col·lectiva, exigint la causalitat i establint topalls i controls i impulsant processos de conversió en contractació estable i a jornada completa.
- Començar immediatament una campanya de denúncia i lluita contra la precarietat a les empreses de serveis integrals, a les subcontractes i a les activitats externalitzades amb falsos autònoms o falses cooperatives.
- Exigir al Govern de la Generalitat la revisió del Pla de seguretat i salut 2015-2020, amb l'objectiu de millorar les polítiques preventives, dotar-les de més pressupost i evitar l'increment de la sinistralitat.
- Exigir la implementació immediata de la renda garantida de ciutadania sense excloure les persones que obtinguin parcialment rendes del treball.
- Establir un marc d'aliances amb organitzacions de consumidors i consumidores i moviments socials per a la persecució dels abusos a la ciutadania en totes les necessitats bàsiques: aigua, gas, electricitat, habitatge, i reforçar els nostres serveis jurídics per combatre aquestes situacions.

- Reivindicar la gratuïtat dels menjadors del sistema educatiu de 0 a 18 anys i la implementació de llars d'infants gratuïtes de 0 a 3 anys.
- Potenciar la Xarxa d'Acció Solidària com a associació solidària, d'intercanvi i de mútua ajuda entre els treballadors i treballadores, així com les oficines de l'Infoatur i el CITE per donar eines a qui busca feina dins i fora del país.

És possible construir una societat sense atur, amb treball de qualitat, amb salaris dignes, sense treballadors i treballadores pobres, una societat cohesionada amb forts marcs democràtics de participació, sense desigualtats, sense pobresa, sense precarietat, una societat amb més justícia social i més llibertat.

CCOO de Catalunya lluitem contra la precarietat i per la justícia social.

Compromís amb la societat, compromís amb la classe treballadora.

Resolució de l'11è Congrés de la CONC CCOO DE CATALUNYA, SINDICAT FEMINISTA

Ens trobem en un moment de canvis profunds en l'àmbit social, econòmic i polític que afecten de manera permanent tant la nostra vida com l'acció sindical i sociopolítica quotidiana a petita i gran escala. Uns canvis que ens afecten no tant en els nostres valors, més vigents que mai, sinó en les maneres que el sindicat té de defensar-los.

Assistim a una gran ofensiva del neoliberalisme i del patriarcat que suposa, aquí i a tot el món, un retrocés en democràcia i en drets, retallades de polítiques públiques, un model de relacions socials de gènere per sustentar-lo i, malauradament, molt patiment per a moltes persones. Un context en el qual els valors del patriarcat es potencien per mantenir i aprofundir la desigualtat de gènere en tots els àmbits de la vida social i laboral i que, lluny d'eliminar la violència masclista, l'alimenta. La precarització de la feina remunerada sumada al retrocés de l'estat del benestar a casa nostra han fet que una part important de la població, especialment les dones, es trobi en una situació precària i de pobresa sense precedent en els quaranta anys de democràcia al nostre país.

El sindicat forma part del conjunt de la nostra societat i es posiciona constantment en tots els espais de concertació i lluita davant d'aquesta situació d'injustícia permanent, de desigualtat, de vulneració de drets i de discriminació. CCOO com a sindicat de classe i sociopolític lluita pels drets laborals, polítics i socials d'homes i dones amb totes les seves diversitats interseccionals com a treballadores i com a subjectes de drets de ciutadania.

En els més de 50 anys d'història de CCOO a Catalunya hem fet un llarg recorregut per entendre que la lluita per la igualtat, la justícia i la llibertat anava agafada de la mà de l'avenç de les dones. Des de l'any 1976, quan un grup de dones de la CONC, la majoria vinculades al mateix temps al moviment feminista, van començar a treballar per les reivindicacions de gènere fins a la Conferència de Dones i Homes, l'any 2016, hem fet avenços importants.

Hem assumit col·lectivament que hem de lluitar perquè les dones tinguem la part del món que ens correspon, que allò personal és polític, que les dones tenim dret al treball remunerat digne, que els homes tenen dret a exercir els treballs de cura i que fent avançar la igualtat de gènere dins del sindicat estem fent-la avançar en la societat.

I ara CCOO volem fer un pas més. Avançar perquè la nostra organització i el nostre treball reforcin la mirada feminista per continuar ampliant i reforçant la nostra capacitat transformadora com a sindicat de classe, situant al centre les persones i les seves necessitats.

Per tot això l'11è Congrés de CCOO de Catalunya ens declarem sindicat feminista.

Perquè entenem que el feminisme és un moviment reivindicatiu de caràcter inclusiu, que defensa els drets de les dones

i la igualtat de gènere davant de totes les situacions de submissió al poder masculí i té per objectiu posar fi a les discriminacions, les desigualtats i la violència envers les dones en totes les seves formes i vessants.

CCOO de Catalunya es compromet a treballar per assolir els següents objectius:

- Implementar les mesures aprovades a la Conferència de Dones i Homes per a la feminització del sindicat, incorporant els valors, les pràctiques, les formes de treball, els horaris i la presa de decisions que ens facin avançar en l'objectiu de ser una organització que posi al centre les persones i les seves necessitats.
- Lluitar per a l'eliminació de les discriminacions de gènere a les empreses intervenint en l'organització del treball a través de l'acció sindical i la negociació col·lectiva.
- Prioritzar en els convenis i els pactes laborals la incorporació de mesures per regular la jornada, facilitar la conciliació tant a homes com a dones i la corresponsabilitat, la lluita per eliminar la bretxa salarial de gènere, la segregació, la discriminació en l'àmbit laboral i l'erradicació de les violències masclistes a l'empresa.
- Denunciar la criminal violència masclista en l'àmbit de la parella i els micromasclismes del dia a dia, violència que continua sent una realitat que mina la vida quotidiana de moltes dones, infants i famílies, i que massa sovint significa la mort.
- Incrementar la incorporació de la transversalitat de gènere en el conjunt de l'acció sindical de CCOO, tant en els sectors i les empreses com en els espais d'intervenció política, social i de concertació.
- Facilitar la participació, la visibilització i l'apoderament de les dones perquè aportin al sindicat els seus coneixements i experiències en la identificació de problemes, en les formes de treball, en l'elaboració de propostes i en les estratègies de lluita.
- Garantir la presència de les dones en el conjunt d'estructures de l'organització i espais de participació, negociació i representació i avançar cap a la paritat de gènere a tots els nivells.
- Treballar per modificar estereotips i transformar molts dels aspectes que avui fan funcionar el nostre sindicat sota uns cànons que ens venen marcats per una societat patriarcal, amb predomini clar encara del sexe masculí.
- Fer aliances per reivindicar i actuar amb grups de dones i reforçar la relació amb els moviments feministes.

CCOO de Catalunya volem fer del feminisme el motor necessari per a la construcció d'un món més just, igualitari i lliure de violències, a la feina i a tot arreu.

Resolució de l'11è Congrés de la CONC

UN COMPROMÍS AMB EL PAÍS I LA GENT TREBALLADORA

Catalunya és una nació i té el dret a decidir el seu propi futur i la forma de relació que vol tenir amb l'Estat espanyol. Aquesta és la posició que històricament ha defensat la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i que reafirma en el seu 11è Congrés.

El dret a decidir és un principi democràtic que s'ha de poder exercir tant pel que fa al marc institucional com en relació amb el model social. Donar la veu a la ciutadania és sempre la millor via per resoldre els conflictes i reforçar i ampliar la democràcia.

Fer convergir les aspiracions socials de la classe treballadora i les reivindicacions nacionals del poble català és un compromís que sempre ha presidit l'actuació de CCOO, des de la convicció que els drets nacionals i els drets socials són indissociables. Un compromís que s'emmarca en la plena solidaritat i fraternitat amb els altres pobles de l'Estat i que fem extensiu als de la Unió Europea i la resta del món.

Per aquesta raó, i per la nostra condició de primera força sindical i social del país, volem ser partícips de la solució i ens comprometem a ser part activa a favor de la celebració d'un referèndum d'autodeterminació que reclama de forma majoritària la ciutadania de Catalunya.

Demanem solucions polítiques als problemes polítics, per la qual cosa instem els governs de Catalunya i de l'Estat espanyol a superar les dificultats i a assolir un acord que estableixi les condicions i les garanties per a la celebració d'un referèndum reconegut per la comunitat internacional, el resultat del qual haurà de ser políticament vinculant i efectiu. Un exercici de democràcia que s'ha de poder celebrar en condicions de plena normalitat com a Escòcia o al Quebec.

Un referèndum en el qual tothom s'ha de sentir cridat a participar i que propiciï un marc deliberatiu, un debat democràtic plural i en igualtat de condicions entre les legítimes opcions que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han expressat respecte a la relació política de Catalunya amb l'Estat espanyol.

No volem córrer el risc de quedar-nos instal·lats en el conflicte, bé sigui per actituds que trenquin el diàleg o per la judicialització del procés. Ens manifestem ferm defensors de les institucions catalanes i rebutgem les imputacions a membres del Govern i altres càrrecs electes, així com a la presidència del Parlament, per actuacions fetes en l'exercici de les seves funcions. La utilització de la via judicial davant d'actuacions polítiques és incomprensible en termes democràtics.

Manifestem la nostra solidaritat amb els empleats i empleades de les diferents administracions i el nostre rebuig davant qualsevol pressió o amenaça en relació amb el compliment de les seves obligacions.

En l'exercici del dret a decidir, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya reconeix la pluralitat d'opcions dels seus afiliats i afiliades i en qualsevol escenari de futur, que democràticament decideixi el poble de Catalunya, el sindicat CCOO seguirà realitzant la seva funció social, que és organitzar els treballadors i treballadores per defensar els seus interessos i gestionar el conflicte laboral i social.

Els problemes de la ciutadania són la primera preocupació de CCOO i no els podem deixar en un segon pla ni ajornar la seva solució a la resolució del conflicte polític.

Ens estem allunyant d'Europa en benestar. Des del començament de la crisi, les rendes de les famílies catalanes han experimentat una disminució important i més intensa que a la majoria de països de la Unió Europea: les pèrdues s'han acumulat en els sectors de rendes mitjanes i baixes, mentre que s'ha produït una concentració de renda en la població més rica. I això ha estat conseqüència de les polítiques que s'han aplicat des de l'àmbit europeu i estatal i des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per Comissions Obreres el país són les persones, per la qual cosa defensem que la millor forma per fer avançar els drets nacionals i l'autogovern del poble català és que se sustentin en els drets socials.

Revertir les polítiques de retallades de drets socials, lluitar contra les creixents desigualtats, crear ocupació estable i amb drets i posar en marxa una renda garantida de ciutadania són avui indispensables per mantenir la cohesió social.

La resolució política de l'actual debat requereix en tot moment el marc més unitari i ampli possible des dels vessants polític i social. Els processos de negociació i mobilització, en la mesura que tinguin el suport d'una àmplia majoria social, són la millor via per fer efectiu el dret d'autodeterminació.

Comissions Obreres de Catalunya treballarem des de l'àmbit sindical confederal, en el qual estem inscrits i amb el qual compartim interessos i solidaritat, per impulsar espais d'interlocució i voluntat de negociació des de totes les parts.

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya estem compromesos des de la nostra fundació en les reivindicacions i lluites del poble català pels drets nacionals, les institucions pròpies i la utilització de la llengua catalana com un dret de ciutadania i factor de cohesió i igualtat d'oportunitats. De la mateixa forma que hem lluitat per la millora de les condicions de vida i treball, per la justícia social i per la creació d'un marc català de relacions laborals i socials.

Aquesta doble lluita és la que dona sentit a la nostra condició de sindicat de classe i nacional, que avui reafirmem de forma solemne en el nostre 11è Congrés.

Joves i precarietat

Els i les joves de Catalunya vivim suportant els visibles efectes de les últimes reformes laborals, així com sota el domini de les massives polítiques d'austeritat. Les esgarrifoses dades que descriuen el col·lectiu juvenil parlen per sí soles, i és que avui en dia ser jove i reclamar una vida digna sembla ser que són idees contraposades.

La crisi iniciada el 2007 ha comportat la destrucció del 45,9% de la ocupació juvenil, passant d'uns 839.000 llocs de treball a uns 454.300 que hi ha actualment. Dit d'un altra manera, al 2007 el 64,5% dels joves tenien feina front el 44,3% que ha treballat durant el 2016. Tot i això, la brutal caiguda de la taxa d'ocupació juvenil s'ha vist esmorteïda per la caiguda, també, de la taxa d'activitat.

Actualment, a simple vista, els indicadors mostren una tendència positiva: un augment de la taxa d'ocupació i una disminució de l'atur. Tendència que s'explica per les dificultats que tenen els joves per accedir al món laboral. Molts d'ells busquen alternatives com retardar la seva entrada al mercat de treball, ampliar els seus estudis, encoratjar-se i marxar a un altre Estat o fins hi tot, en el més desmotivador dels casos, deixar de buscar feina per una temporada. Això, ha suposat una constant davallada de la taxa d'activitat juvenil, a més d'una disminució de la taxa d'atur. D'aquesta manera, l'augment de la taxa d'ocupació té el seu origen, no tant en la represa del mercat laboral sinó en la disminució dels joves actius.

El sector serveis és el que està revifant amb més força de la crisi, ja que veu incrementat el seu pes com a contrapartida de la destrucció de més de la meitat de llocs de feina que ha patit la construcció, així com la destrucció no tan massiva donada al sector industrial.

Tot i que la destrucció de llocs de treball va castigar, principalment, els contractes temporals, també ha representat la tipologia contractual a la que més s'ha

recorregut per minimitzar aquests devastadors efectes econòmics. Sembla una paradoxa, però és real, tan real que el 2016 va tancar amb un 52,5% de contractes temporals a joves d'entre 16 i 29 anys.

El gruix de joves treballadors es troba al sector serveis, i això s'explica a través de diversos factors, dels quals destacarem dos. El primer és el que acabem d'explicar, i és que el sector serveis aglutina la majoria dels contractes temporals que es signen. El segon és que el sector terciari es caracteritza per la seva precarietat, derivada de la poca qualificació que requereixen la majoria de les feines. Així doncs, podem afirmar que els i les joves accedeixen al mercat de treball de la mà d'un ventall molt reduït. Ocupen feines precàries, de baixa qualificació i amb contractes temporals que no els hi asseguren cap estabilitat ni a curt ni a llarg termini, privant-los, en part, del dret més emancipador que pot existir, el dret a tenir un treball digne per poder desenvolupar un projecte de vida.

L'atur juvenil a Catalunya afecta a un 24%, que en xifres absolutes significa uns 143.600 joves aturats. D'aquests joves, un 9,2% són aturats de llarga durada. Pel que fa al perfil dels joves que busquen feina, podem dir que per primera vegada l'atur masculí sobrepassa a l'atur femení. Els joves d'entre 16 i 19 anys són els que més el pateixen perquè sembla ser quasi impossible trobar una primera feina. El nivell d'estudis també manté una relació directa amb la taxa d'atur, ja que un nivell educatiu elevat ajuda a resistir millor la destrucció d'ocupació.

Tot i la inqüestionable preocupació front l'elevada taxa d'atur juvenil i la taxa d'atur juvenil de llarga durada, no s'observa cap resposta del mateix calibre per donar-hi solució, ans al contrari. La cobertura mitjançant subsidis o prestacions ha disminuït brutalment, fins al punt en què al 2009 l'ajut arribava al 25% dels joves que la necessitessin davant un 9,3% de joves aturats receptors durant el 2016. En el marc dels subsidis, els joves juguen un paper perdedor pel simple fet que la majoria d'ells o no ha treballat mai, o si ho han fet ha estat en unes condicions tan precàries com ho són els contractes de pràctiques, becaris i temporals, que si és que arriben a cotitzar no els hi garanteix poder accedir a un futur ajut.

A tot això s'ha de sumar un darrer problema, i és la baixada en picat de la taxa d'emancipació. Abans de la crisi va arribar al seu punt màxim de 32,6%, mentre que al 2016 va baixar estrepitosament fins a situar-se en un 23,9%. No és d'estranyar la caiguda si tenim en compte que els ajuts destinats a l'habitatge han anat baixant, també, verticalment, passant del 70% al punt màxim al 31,1% l'últim any. En part, això s'explica perquè dins el context actual, amb tant atur i precarietat, famílies que abans eren considerades com benestants, ara es troben en

una situació d'emergència social. Fet que invisibilitza als i les joves, fins al punt que molts d'ells han de continuar vivint amb els seus pares i, fins hi tot, en molts casos, vivint dels sous i/o pensions dels seus progenitors.

Des d'Acció Jove volem capgirar aquesta situació que condiciona la vida de qualsevol jove. Per aquest motiu, volem que CCOO de Catalunya adquireixi de nou la importància que té com a eina imprescindible per a poder transformar i millorar tant les condicions laborals com socials de les persones.

Acció Jove ha de ser l'espai organitzatiu i participatiu del jovent d'avui en dia. Hem d'aconseguir expandir-nos per tal d'arribar a aquells que busquen la seva primera feina, als que encara estudien o intenten alternar les dues coses alhora, així com aquells que es troben en contracte de pràctiques, becaris o realitzant una formació dual i no saben com actuar davant aquestes tipologies contractuals.

Les condicions de treball han canviat molt, abans la gent s'organitzava dins el nucli de la seva empresa, actualment, aquest fet que ha anat reproduint-se al llarg del temps es veu insuficient. Els comitès d'empresa, la negociació col·lectiva i l'acció sindical són excepcionals en el sector serveis. Els joves treballadors sovint no poden ni organitzar-se a causa de la seva temporalitat dins l'empresa, així com també veuen minvada la seva capacitat de negociació, veient-se en molts casos afectats per dobles escales salarials o noves categories. A més a més, tot i que abunda la gran empresa, sovint aquesta s'organitza en petits establiments dispersos per la geografia o amb divisions internes a causa de l'externalització de diferents serveis a altres empreses. Raó per la qual, la plantilla sol ser reduïda, trobant-se més aïllada i amb més dificultats de fer sindicalisme.

Sovint sentim que estem davant la generació més preparada i formada, paraules que semblen buides de contingut perquè en cap moment se'ns atorga l'opció de demostrar-ho. Els joves hem de viure adquirint experiències per a un futur, en comptes de veure la recompensa de tants anys d'estudi i preparació per enfrontar-nos a la vida real. Hem de viure sabent que realitzant les mateixes funcions que unes altres persones, cobrarem menys pel simple fet de ser joves. Si arribem a emancipar-nos, viurem amb la incertesa de per quant temps això serà viable. Treballem per viure, però tot i treballar durant tot el dia rebem uns ingressos que no ens asseguren no sobrepassar el llindar de pobresa.

Els joves som conscient de que ho tenim complicat, però tot i així, l'afiliació no és gens atractiva per ells. Fet que comporta dos problemes, en un primer lloc, la feblesa del col·lectiu jove que no és capaç d'organitzar-se per recuperar els drets

perduts. En segon lloc, fa qüestionar la vida de l'entitat com a tal, ja que tard o d'hora haurà de fer un procés regeneracional i ha d'estar preparada. Per donar solució a aquests dos temes, des d'Acció Jove demanem la participació transversal de totes les federacions i territoris amb la finalitat d'aglutinar al major nombre de joves per apoderar-los i fer-los protagonistes del moment. Així com també, el reconeixement d'un responsable o referent de joventut dins de cada federació i unió territorial que es coordinarà amb Acció Jove per tal de discutir i defensar de manera conjunta, unes polítiques i reivindicacions socials i laborals.

Dit tot això, des d'Acció Jove reclamem i ens comprometem:

- Arribar al màxim de joves de Catalunya, organitzant campanyes específiques en aquells centres on hi treballin majoritàriament
- Apostar per una afiliació militant. Donant l'oportunitat a totes les afiliades i afiliats que vulguin implicar-se en campanyes d'Acció Jove que ho puguin fer
- Ser referents en les tipologies de contractes més utilitzats en joves
- Motivar projectes transversals amb la resta de federacions i unions que conformen el sindicat
- Que se'ns reconegui oficialment l'existència de la figura de responsable de joventut a cada territori i federació
- Que existeixi un espai on tots els responsables de joventut i Acció Jove puguin intercanviar postures i decidir posicionaments i línies comunes
- Que s'apoderi als joves perquè puguin fer front a les condicions precàries, així com perquè vegin en el sindicat la seva segona casa
- Que s'apoderi als joves perquè participin obertament de les estructures i propostes del sindicat. Cal un sindicat amb veu plural, i per això hem de tenir en compte la veu dels joves
- Demanar la derogació de les darreres reformes laborals
- Reclamar polítiques actives més útils i eficaces per acabar amb les taxes d'atur i l'exili juvenil

L'Europa que volem

Quan es compleixen 60 anys de la signatura del Tractat de Roma, la Unió Europea s'enfronta a un futur incert. El projecte comú ha fracassat davant la crisi no sabent-hi oferir solucions pròpies, traint l'esperit del projecte original i adoptant sense esperit crític l'ideari neoliberal imposat a nivell global. La crisi financera s'ha convertit així en una crisi econòmica, una crisi social, i finalment una crisi política que sacseja els fonaments de la construcció europea. La desregulació, la privatització, la flexibilització i la precarietat conformen avui l'horitzó d'un projecte, que mercantilitza els drets socials i laborals i que no sembla tenir l'ambició de construir la seva identitat més enllà del mercat. El resultat és la pèrdua de cohesió territorial, consolidant l'Europa de dues velocitats amb més exclusió i més desigualtat social.

La inseguretat i l'incertesa han comportat l'emergència de la xenofòbia i el racisme, amb un estremidor ascens d'opcions polítiques inspirades en el feixisme que tenen el seu reflex transatlàntic en el nou govern Trump. Com s'ha fet palès amb el 'Brexit', l'euroesceptisme s'estén entre tots aquells/es que, davant la manca de respostes tangibles i concretes als problemes reals que han d'enfrontar, giren esquena al projecte comú. Avui una Europa que sigui viable i sostenible en el mig i el llarg termini precisa de la confiança, la complicitat i la il·lusió de la seva ciutadania. La convergència a l'alça dels drets i condicions socials i laborals, superant les diferències entre estats, la integració justa, i la plena ocupació com a pilar d'un creixement sostenible i just, n'han de ser els seus fonaments.

El que dóna sentit i futur a la Unió Europea és la solidaritat. Amb els i les que hi busquen refugi, però també entre estats, persones, generacions. La solidaritat és la clau per construir un projecte que sigui sostenible a nivell social, econòmic, ecològic i financer, i ha de tenir el seu fonament en un sistema fiscal just i progressiu, que redistribueixi la riquesa a nivell territorial i social, repartint els esforços, especialment en el marc d'una crisi que te l'empremta del capital. La persecució del frau, de l'evasió, de l'elusió i la lluita contra la competència fiscal a la baixa, ha de fer justícia i facilitar els recursos que necessita el projecte comú per recuperar el seu pols social. Perquè no hi ha cap altre fonament en el que pugui arrelar la identitat europea que no sigui el dels drets democràtics i socials.

Al mateix temps, tal i com reclama la CES, és necessari recuperar el treball com clau de l'emancipació de les persones, de la cohesió social i d'una economia que tingui en la demanda interna el seu motor central. Per això calen salaris justos, bones condicions laborals, sindicats forts, una concertació i negociació col·lectiva dinàmiques i uns serveis públics prou dotats com per oferir qualitat i suficiència en l'accés a les prestacions i serveis que garanteixen els drets fonamentals. Un mercat únic de 500 milions de persones suposa un potencial suficient per garantir una economia al servei de la societat. És hora de recuperar Europa i de fer canviar les tornes. No és el model social el que ha d'estar al servei de la competitivitat, sinó que ha de ser el mercat el que estigui al servei del nostre model social.

Per poder avançar en aquesta via, no n'hi ha prou amb el Pla Juncker ni amb el concepte de palanca pública per activar la inversió privada a Europa. El que cal és més inversió pública, un 2% anual del PIB europeu, en sectors estratègics per la competitivitat, però especialment per l'estabilitat i la cohesió social. Com reclama la CES, és per això prioritari reactivar la inversió, un

pressupost europeu sòlid i un Banc Central Europeu amb un mandat revisat, que inclogui entre els seus objectius la plena ocupació.

Les polítiques de austeritat i retallades que ha introduït el Pacte de Creixement i Estabilitat i l'arquitectura institucional d'una governança econòmica en contradicció permanent amb la vocació democràtica i social del projecte europeu, precisen d'una reforma urgent:

- Que exclogui dels objectius de dèficit i de deute les inversions en economia verda, en innovació i recerca, en educació i formació, en els serveis públics i en les infraestructures socials.
- Que equilibri el semestre econòmic europeu amb un semestre social amb indicadors mínims que obliguin els estats a garantir drets fonamentals com l'accés a l'ocupació, a l'educació o a la sanitat i a la protecció social.

Europa precisa de més solidaritat entre estats i d'un fort Pilar Social que recuperi i garanteixi la justícia i la cohesió social. Però la Unió ha de recuperar a més la preeminència del principi de responsabilitat. Cap a la seva ciutadania i els seus treballadors i treballadores, però també a l'hora de revisar el seu paper en l'àmbit global, i molt especialment la seva política comercial. Davant la retòrica simplificadora del proteccionisme, Europa ha de promoure un comerç just, en base a la globalització dels drets, i molt especialment dels recollits en les normes internacionals de l'OIT, i el control de la cadena de valor de les seves multinacionals.

Davant la negociació il·legítima d'acords que promouen la desregularització competitiva com el TTIP, el CETA o el TISA, és hora que la Unió Europea utilitzi la seva política comercial com una eina de desenvolupament i de cooperació internacional. En aquest sentit és indispensable que fixi la centralitat del treball digne com una clau irrenunciable per un progrés social mundial i que estengui la seva solidaritat mitjançant una política de cooperació forta que traslladi la lògica de la convergència a l'alça i de la millora i progrés dels estàndards mínims a l'àmbit global. El canvi climàtic, la violència i la pobresa, amb més de 60 milions de desplaçats/des al món, reclamen d'Europa un ferm impuls al lideratge global de NNUU i de la multilateralitat.

Aquesta és l'Europa que volem, cap altra. Per això des de CCOO de Catalunya continuarem impulsant, estenent i reforçant els àmbits de la nostra acció sindical i cooperació internacional:

- Expressant la nostra solidaritat amb els treballadors i treballadores d'aquells països que han sofert amb especial virulència la troika i la dictadura de l'austeritat.
- Donant visibilitat i recolzant les iniciatives de la CES i de les Federacions Europees en el treball de la nostra organització.
- Treballant per activar i desplegar tot el potencial dels Comitès d'Empresa Europeus a l'hora d'estendre els drets laborals a Europa
- Recolzant el treball dels Consells Sindicals Interregionals que desenvolupen i promouen la cohesió a les fronteres.
- Participant en projectes europeus que reforcin les xarxes i relacions existents i ens ajudin a construir l'Europa del treball com un espai fraternal i d'enriquidora diversitat.

Aquest és el nostre compromís i aquesta és la nostra voluntat.

Perquè Europa serà social, o no serà.